

Sygn. akt III CNP 27/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Powiatu J. - Powiatowego Urzędu Pracy w J.
przeciwko A. Z. i A. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 marca 2015 r.

na skutek skargi pozwanych

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 6 czerwca 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

**2. zasądza na rzecz strony powodowej od A.Z. i A.G.
solidarnie kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem
zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Skarżący zarzucili niezgodność prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 czerwca 2014 r.- oddalającego ich apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji, zasądzającego od pozwanych na rzecz Powiatu J. - Powiatowego Urzędu Pracy w J. kwotę 15.566,30 zł. Z odsetkami ustawowymi i kosztami postępowania - z przepisami prawa procesowego i materialnego wskazanymi w skardze.

Stosownie do ustabilizowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. to orzeczenie sprzeczne z niewątpliwymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć oraz orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 marca 2006 r., sygn. II BP 6/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 42, z dnia 31 marca 2006 r., sygn. IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 21 lutego 2007 r., sygn. I CNP 71/06, niepubl., z dnia 8 stycznia 2008 r., sygn.. BP 40/07, niepubl., z dnia 10 czerwca 2008 r., sygn. I BP 54/07, niepubl., z dnia 22 lipca 2010 r., sygn. I CNP 100/09, niepubl., z dnia 3 czerwca 2009 r., sygn. IV CNP 18/09, niepubl., z dnia 5 września 2008 r., sygn. I CNP 27/08, niepubl. i z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. I BP 4/10, niepubl.). Przedstawioną wykładnię normy zawartej w przytoczonym przepisie podzielił Trybunał Konstytucyjny, orzekając w wyroku z dnia 27 września 2012 r. (Sk 4/11, OTK-A 2012/8/97, Dz. U. 2012, poz. 1104), że art. 424¹ § 1 k.p.c. rozumiany w ten sposób, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje tylko wtedy, kiedy niezgodność ta jest oczywista, rażąca i przybiera postać kwalifikowaną, jest zgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Bezprawność judykacyjną, o której mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c., należy definiować w sposób autonomiczny, węższy od tradycyjnie rozumianej bezprawności w dziedzinie odpowiedzialności cywilnej, z uwzględnieniem specyfiki sądowego stosowania prawa, istoty władzy sądowniczej oraz niezawisłości sędziowskiej, co sprawię, że nie może być ona traktowana jako podstawa do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od Państwa w odniesieniu do każdego wadliwego wyroku (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 maja 2006 r., sygn. I CNP 14/06, niepubl., z dnia 28 marca

2007 r., sygn. II CNP 124/06, niepubl., z dnia 14 kwietnia 2008 r., sygn. BP 62/07, niepubl., z dnia 25 marca 2009 r., sygn. V CNP 93/08, niepubl., z dnia 3 czerwca 2009 r., sygn. IV CNP 116/08, niepubl. i z dnia 20 stycznia 2011 r., sygn. I BP 4/10, niepubl.).

Skarżący przedstawili własną interpretację wskazanych w skardze przepisów prawa procesowego i materialnego, jednakże weryfikacja ich tezy o niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku nie może nastąpić bez sięgnięcia do istoty władzy sądowniczej, tj. orzekania w warunkach niezawisłości, w sposób bezstronny, zależny nie tylko od obowiązujących ustaw, ale także od „głosu sumienia” sędziego oraz jego swobody w ocenie prawa i faktów stanowiących podłoże sporu. Z treści zaskarżonego wyroku wynika, że podstawą uwzględnienia powództwa było niekwestionowane przez skarżących ustalenie, że we wniosku o zawarcie umowy dotyczącej przyznania jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej złożonym w Powiatowym Urzędzie Pracy w J., A. G. złożyła oświadczenie, że nie posiada wpisu do ewidencji działalności gospodarczej w okresie 12 miesięcy poprzedzających dzień złożenia wniosku. W umowie stron zastrzeżono obowiązek zwrotu przez pozwaną wypłaconych jej pieniędzy w razie złożenia we wniosku oświadczeń niezgodnych z prawdą. Bezsporne było, że A. G. była wpisana do ewidencji działalności gospodarczej od dnia 1 czerwca 2006 roku, w związku z czym zgodnie z umową została wezwana do zwrotu wypłaconych jej środków publicznych przeznaczonych na aktywizację osób bezrobotnych. Sąd Okręgowy w sposób dostateczny wyjaśnił podstawę faktyczną i prawną zaskarżonego wyroku. Niezgodność z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, których to cech skarżący nie wykazali.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak wyżej.